

► Kamerkoor Good Company sluit af met mooi Slotakkoord

Top is bereikt, mooi moment om er 'n punt achter te zetten

Omdat de leden niet meer de hoge kwaliteit halen die ze graag willen bereiken stopt het kamerkoor Good Company. Zaterdag klinkt het Slotakkoord.

Rien van den Anker

Monster

Ze weten niet hoe het laatste concert van hun Good Company in De Noviteit in Monster gaat verlopen. Het wordt een afscheid, weloverwogen. Na ruim twintig jaar stopt dit bijzondere kamerkoor, volgens muzikale kenners een van de betere Westlandse zangkoren. „Een beetje janken,” voorziet de alt Charlotte van der Gaag. „Dat mag ook wel”, zegt tenor Frank Lansbergen, al kijkt hij er iets nuchterder tegenaan: „Met een drankje.”

Good Company is een niche in de Westlandse koorwereld, wereldberoemd bij de echte liefhebber. Die vooral waardeerde dat het achtkoppige vocaal ensemble niet op zoek was naar populaire successen, maar zich vooral liet leiden door uitdagingen.

„We zochten grenzen op, schroomden niet om zes- of zelfs achtstemmige werken te zingen. Waarbij iedereen tegelijk zijn eigen solo moest zingen.” Composities met dissonanten, die velen als nogal vals ervaren, wilden zij juist ten gehore brengen. „Uitgangspunt was steeds het hoogst mogelijke zangniveau te halen.”

De ambitieuze zanggroep komt voort uit Ars Cantandi, een kamerkoor dat grote concerten uitvoerde met bijvoorbeeld Rita Reys, Pim Jacobs en Louis van Dijk. Het succes was zo groot dat het met zo'n klein clubje financieel steeds moeilijker werd om grote concerten te organise-

▲ **Komende zaterdag brengt kamerkoor Good Company het Slotakkoord ten gehore, aanvang 20.15 uur in De Noviteit in Monster, de entree is gratis.** FOTO THIERRY SCHUT

Die hoge lat hield ook in dat we kwalitatief per se niet minder wilden worden

– Frank Lansbergen

ren. Het koor stopte in 1998 maar bleef in gelegenhedsgroepjes voortbestaan. Die optraden bij familie- en bedrijfsfeesten, en ook in Dickens-stijl rond de kerstboom op straat. Met z'n tweeën, als trio of als kwartetje.

„In 2003 bleek de muzikale vriendschap nog zo sterk dat we toch weer een koor vormden,” aldus Charlotte. „Zonder verenigingsvorm of bestuur. Zelfs zonder dirigent, omdat we de sopraan Janneke Noordam bereid vonden die rol te spelen, met succes trouwens. Repeteren konden we in een bibliotheek.” In twintig jaar volgden er ruim honderd optredens, in Westland en omgeving, soms als concertonderdeel met anderen, soms in kleiner verband of in de privésfeer. Veel uitvoeringen hadden een sociaal karakter, in verzorgingshuizen, kerken, zelfs in crematoria. Volle zalen waren prettig, maar niet het allerbelangrijkste, de vaste fanbase wist hen wel te vinden. Jaarlijks hoogtepunt was het kerstconcert in De Noviteit,

met volgens hun traditie ook onbekende, vaak moeilijke composities. „Omdat we steeds verder wilden hebben we uiteindelijk toch een professionele dirigent ingehuurd.”

„Maar die hoge lat hield ook in dat we steeds vaker moesten erkennen dat de top bereikt was. Kwalitatief wilden we per se niet minder worden,” aldus Frank. Een meerderheid concludeerde na kritische zelfreflectie dat hun muzikale uitstraling, mede door hun (hogere) leeftijd, niet meer was zoals voorheen. Daar kwam bij dat er in de coronajaren minder concerten waren en er ook veel minder kon worden gerepeteerd. „Toen hebben we gezegd: nog één keer, het Slotakkoord.”

Blijft er daarna nog iets muzikaals over? Charlotte sluit niet uit dat enkele leden nog wel van zich laten horen. Frank zegt dat ze elkaar om de twee maanden blijven zien, als vrienden. „Maar ik weet niet of er dan ook gezongen gaat worden”.